

Testimony Neriman Yılmaz Alp Transcription of the Video Interview

Turkish Version:

1. Origins and Departure:

Benim adım Neriman Yılmaz Alp. 1961 doğumluyum. Gerdekkaya köyünde doğdum. Almanya'da 1977'den bu tarafa yaşıyorum. Babam önce buradaydı. Biz sonradan annemle, altı kardeşimle geldik. Ortaokula gitmiştim. Sonra devam etmedim. Daha doğrusu ev kızıydım buraya gelmeden önce. Köy yaşıantımız vardı. Tabii ki çiftçi bir ailenin kızıydım. Onlara, annemize yardım ediyorduk. Yani koşullar tabii ki biraz daha zordu. Ama biz çocuk olduğumuz için güzeldi. Başka bir hayat tanımadığımız için o bize çok güzel geliyordu yani. Ama biz hiç hani Almanya'ya geleceğiz diye böyle hiç heveslenmemiştik yani. Çünkü biz orada da mutluyduk arkadaşlarımızla, çevremizle. Sonra da babam getirdi bizi yani. Karar verdi. 18'e girmeden getirdi, ki 18 yaşına girdiğimiz zaman gelemiyorduk. Şöyle, Almanya ile ilgili çok değişik hayallerim vardı. Çok heyecanlanmıştık. Düsseldorf Havaalanı'na geldikten sonra Duisburg Bruckhausen'a giderken o zaman çok hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü ben Almanya'yı öyle hayal etmemiştim. Çok değişik hayal etmiştim. Genç kız olarak bir hayalim vardı ama o hayal ettiğim gibi görmemiştim. ben. 3 ay valizimi boşaltmadım geri gideceğim diye, burası Avrupa olamaz diye.

2. Work, Language, Perseverance:

Ondan sonra, sonra 3 aydan sonra baktım ki olmayacak valizimi boşalttım. Sonra işte kendi çabalarımla bir yer bulmuştum. Şehir kütüphanesi. Stadtbücherei Beeck'te Orada amcamın zoruyla, Almanca bilmeden ilk iş hayatıma başladım. Hayatım orada başladı Almanya'da. Almanca hiç bilmediğim için, el kol hareketleriyle, ondan sonra işte rafları düzeltiyordum. Kitapları diziyordum. Sanki dünyanın en mutlu insanıydım ben kitaplarla uğraştığım için. Ama yine de içimde bir Türkiye özlemi, bir kendi geri gitme özlemim vardı. Hep kafamda geri belki Türkiye'ye gidebilirim, okuyabilirim diyordum. Çalıştığım yerde şöyle zorlama olmadı ama tabii dil bilmediğim için çok zorlanıyordum. İnsanlarla diyalog kuramadığım için beni zorluyordu, üzüyordu. Kendimi ifade edemediğim için, kendimi anlatamadığım için. Bu kütüphanede çalışırken kitaplar başka kütüphanelere gidiyordu, sipariş veriyorlardı. Orada, sipariş verildiğinde Türk kitap evinden bir kitap sipariş verilmişti. Orada, aa burada Almanya'da Türk kitap evi de varmış. Ben burayı bir bulsam, acaba belki oraya mı gitsem de çalışsam dedim. Sonra bu şehir kütüphanesinden çıkıp oraya başlamıştım. Orası hem bir kütüphaneydi hem de seyahat acentasıydı. Türk Hava Yolları işte, bütün şirketlere bilet satıyorduk, Türklere. Orada birkaç yıl çalıştım. Sonra tekrardan başka bir Türk Hava Yolları'na girdim. Sonra International Waastels Reisen isimli bir şirket vardı. Oraya bir arkadaşımın sayesinde başladım. Sonradan Dortmund'a gönderdiler. Orada 1984 senesinde orada çalıştım. Eşimle tanıştım. Orada bir, bir buçuk yıl çalıştıktan sonra, orası kapanınca beni işten çıkardılar. Ondan sonra da işsiz kaldım. Evlendim. 91'e kadar, 1991 yılına kadar ara verdim. 1991 yılında Dortmund'dan Bochum'a taşındık biz. Biz Dortmund'tan Bochum'a taşınırken, ben de eşim de işsizdik. Devlet yardımı konusunda, yardım alma konusunda gerçekten çok dışlandık ve çok zorlandık. Türküz diye bize kapıyı açmadılar, telefonu yüzümüze kapattılar. Bunlar hep 1990-1991 yılında oldu. Çok

Funded by
the European Union

çok zor ev bulduk. Dört yıl temizlik işçisi olarak çalıştım. Sonra orada da kalmak istemedim. Hep ben kendimi yetiştirmek istedim. Çocukları çok seviyordum. Çocuklarla bir şeyler yapmak istiyordum. Sonra okulda yemekhane bölümünde, yemek bölümünde çalıştım 17 yıl. Hem de yarım günde bina sorumlusu olarak çalışıyordum. Sonra 17 yıldan sonra mutfak bölümünden ayrıldım. Komple bina sorumlusu olarak çalıştım okulda. Ki işte 2025, sekizinci ayın birine kadar çalıştım. Şimdi şu an emekliyim. Bir bayan olarak zordu. Çünkü bina sorumlusu olarak çalışmak bir okulda, gerçekten bütün okulun sorumluluğu, yetkisi, tamir olsun, kırılma, projeler olsun onlardan bayağı bir yorucuydu. Bir kadın hayatını sürdürmek istiyorsa, ayaklarının üzerinde durmak istiyorsa, hayatını kazanmak istiyorsa zorluklara da katlanması gerekiyor. Ve ben katlandım yani onlara. Bayağı da mücadele verdim. Ama tabii ki kadın olarak zorlukları vardı. Tabii ki çalışıyorsun, eve geliyorsun, evde çalışıyorsun. Benim yaptığım işe göre az kazanıyordum. Çünkü benim bir iş arkadaşım vardı, erkek. Mesela ondan daha çok işi ben yapıyordum ama o daha çok fazla kazanıyordu. Ben çok çok, onun yarısını mesela kazanıyordum. birazcık haksızlık görüyordum. Kadın olarak bir de çabuk işte bulamıyorduk o zamanlar. Bir şans bana o kapıyı açtı ama ben de tabii ki onun hakkını verdim. Yapmayacağım işi de yaptım. Yeter ki orada kalayım. İşte dediğim gibi bu mutfak bölümünde çalışmayı da çocuklarımı daha çok göreyim, zamanım olsun, sabah çalışıp, öğleden sonra onlarla beraber olayım diye istedim. Çocuklarımla tabii ki çok zaman geçirmek istiyordum ama zaman geliyordu, geçiremiyorduk tabii ki. Vallahi şöyle nasıl bir arkadaşlar, yani bizden önceki jenerasyondan olan bayanlar mesela bize yol gösteriyordu. Çocuklarımla eğitimi için, çocuklarımla daha çok nasıl diyalog kurabilirim diye bayağı bana şeyler verirdi, tüyolar verirdi yani. Valla çocuklarım için en güzelini umut ediyordum. Okusunlar, kendi ayaklarının üzerinde dursunlar ama çocuklarım çok şükür onu yaptılar yani. Ah, Almancayı nasıl öğrendim. Almancayı gerçekten kulaktan duyma. Sokak Almancası öğrendim ben. Çünkü hiçbir okula. Okuyarak öğrendim. Gazete ile, dergi ile. Ondan sonra öyle çok Alman arkadaşım olduğu için, bir de bizim çevremizde önceden de Almanya'ya geldiğimiz yıllarda da komşularımız hep Alman olduğu için onların sayesinde öğrendim. Çünkü bu yaşadığın ülkenin dilini öğrenmek, kendini ifade etmek çok önemli. Ve benim için çok önemliydi Almanca. Ve de ben çok severek de konuşuyorum.

3. Arriving Between Two Worlds:

Bugün Almanya'da kendimi nasıl hissediyorum? Vallahi işte nasıl desem daha tabii ki yerine oturtturdum, daha iyi hissediyorum. İşte dediğim gibi burada arkadaşlarım, dostlarım, ailem olduğu için hani yerine oturtturduk. Tabii ki ben şu an Türkiye'ye gitsem, yerleşsem bilene bu arkadaşlarımdan kopamam. Ya memleket, memleket yani bunu hiçbir zaman unutamazsın. O memleket sevgisi, duygusu onu hiçbir zaman atamazsın. Ha evde, burada da olsun isterim, Türkiye'de de olsun isterim. Yani şu anki fikrimle, şu anki düşüncelerimle gelmiş olsaydım, tabii ki daha değişik olurdu. Benim geldiğim dönemlerde her şey zordu, bilinmediği için, o jenerasyon bilmediği için, babalarımız bir yerleri bilmediği için zordu. Ama şu an gelmiş olsaydım, tabii ki okurdum. Daha değişik olurdu. Daha değişik yaşantı.

English Version:

1. Origins and Departure:

My name is Neriman Yılmaz Alp. I was born in 1961. I was born in the village of Gerdekkaya. I have been living in Germany since 1977. My father was here first. We came later with my mother and my six siblings. I was in middle school. Then I did not continue. More precisely, I was a housewife before I came here. We had a life in the countryside. Of course, I was the daughter of a farming family. We helped our mother and our parents. The conditions were of course a bit more difficult. But because we

were children, it was nice. Since we didn't know any other kind of life, we found it very nice. But we never had the desire or dream to come to Germany. Because we were happy there, with our friends and our surroundings. After that, my father brought us (to Germany). He decided it. Before we turned 18, he brought us, because at 18 we would no longer have been able to come. So, regarding Germany, I had very different dreams. We were all very excited. After we arrived at Düsseldorf Airport, and then drove on to DuisburgBruckhausen, I was very disappointed at the time. Because I had not imagined Germany like this. I had imagined it very differently. As a young girl, I had dreams, but reality looked different. For three months, I did not unpack my suitcase, because I wanted to go back, because I thought: This cannot be Europe.

2. Work, Language, Perseverance:

Then, after three months, I realized that I would not go back, and then I unpacked my suitcase. Then, through my own efforts, I found a place. The city library... At the Beeck public library, I then started my first job, without knowing German, through pressure from my uncle. That is where my life in Germany began. Because I didn't know any German at all, I communicated with hand and arm gestures. I arranged the shelves. I put the books in place. I felt like the happiest person in the world, because I was working with books. But I still felt a longing for Turkey, a desire to return. I kept thinking: Maybe I will go back and continue my education in Turkey. At my workplace there were no direct difficulties, but of course it was hard, because I didn't know the language. Because I couldn't have a dialogue with people, it was difficult for me and made me sad. I couldn't express myself, or explain myself. While I was working in this library, books were sent to other libraries, and they ordered books. At one point, a book was ordered from a Turkish bookstore. Then I thought: Oh, there is also a Turkish bookstore here. If I could find it, maybe I could work there, I thought. I left the city library and started working there. There was both a bookstore and a travel agency. We sold flight tickets, mainly from Turkish Airlines, to Turkish people. I worked there for a few years. Then I moved once more to Turkish Airlines. Then there was a company called International Waastels Reisen. I started working there thanks to a friend. Later, they sent me to Dortmund. I worked there in 1984. I met my husband. After working there for about one to one and a half years, the shop was closed and I was dismissed. After that, I was unemployed. I got married. Until 1991, up to the year 1991, I took a break. In 1991, we moved from Dortmund to Bochum. When we moved from Dortmund to Bochum, both my husband and I were unemployed. Regarding state support, when applying, we were really excluded and had great difficulties. They did not accept us because we are Turkish. They rejected us on the phone. All of this was in the years 1990–1991. We had an extremely hard time finding an apartment. For four years, I worked as a cleaner. Then I did not want to stay there. I always wanted to develop myself further. I loved children very much. I wanted to do something involving children. Then I worked for 17 years in a school cafeteria, that is, in the kitchen area. In addition, I also worked parttime as a building supervisor. After 17 years, I left the kitchen area. Then I worked entirely as a building supervisor. Until August, until August 1, 2025, I worked there. Now I am retired. As a woman, it was difficult. Because working as a building supervisor in a school actually means being responsible for the entire school, repairs, broken things... All of that was very exhausting. If a woman wants to live her life, if she wants to stand on her own feet, if she wants to earn her living, she also has to accept difficulties. And I accepted these difficulties. I struggled a lot. But of course, as a woman, there are also challenges. You work, you come home, and you keep working there. For the work I did, I earned little. Because I had a colleague, a man. For example, I did more work than him, but he earned much more. I really, really only earned, for example, half of what he did. I found that somewhat unfair. As a woman, back then, it was also not easy to find work quickly. One opportunity

opened this door for me, but of course I really put in the work. I did every job, even ones I wasn't supposed to do. As long as I could stay there. As I said, I wanted to work in this kitchen area in order to see my children more, to have more time, to work in the mornings and be with them in the afternoons. Of course I wanted to spend a lot of time with my children, but there were times when it wasn't possible. Friends, that is, women from the previous generation often gave us advice. For raising my children, on how I could better talk to them, she gave me many tips. So, for my children, I only wished for the best. They should go to school and stand on their own feet, and thank God, my children achieved that. They really made it happen. Ah, how did I learn German... I really learned German by listening. I learned street German. Because I never went to a school or a course. I learned through reading. With newspapers, with magazines. And because I had many German friends, and because in our neighborhood, even back then, when we had just arrived in Germany, almost all our neighbors were German, I learned through them. Because learning the language of the country you live in, and being able to express yourself, is very important. For me, German was very important. And I also really enjoy speaking it.

3. Arriving Between Two Worlds:

How do I feel in Germany today... Today I feel, how should I say it, more settled. I feel better. As I said, my friends, my acquaintances, my family are here, and that is why I feel settled. Of course, even if I were to go to Turkey today, I could not separate myself my friends here. So home... You can never forget your homeland. This feeling, this love for your homeland, always stays with you. A home I would like to have it here, and also in Turkey. So if I had come here with the knowledge I have now, it would of course have been different. In the years when I came, everything was difficult, because we knew nothing, because our fathers knew nothing, because they understood nothing. But if I had come today, I would of course have studied. Everything would have been different. Another life, I would say.

This interview was conducted by Ruhr Museum. The women work migration platform was developed as part of the project FeMig.Lab, coordinated by Minor Kontor, in cooperation with the Humanity in Action Poland, the Ethnographic Museum of Istria, the LVR Industrial Museums and the Centrum voor de Geschiedenis van Migranten.